

Sygn. akt **VIII Gz 68/19**

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SO Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu 29 kwietnia 2019 r. w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum

w S. z 19 lutego 2018 r., sygn. akt X GNc 3751/18

postanawia:

I. oddalić zażalenie;

II. zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Agnieszka Woźniak SSO Piotr Sałamaj SSO Anna Budzyńska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 19 lutego 2018 r. (sygn. akt X GNc 3751/18) Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie nadał na rzecz powoda klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym pod tą samą sygnaturą 19 grudnia 2017 r. i tytułem postępowania o nadanie klauzuli wykonalności przyznał powodowi od pozwanej 120 zł (k. 49). Podstawą powyższego rozstrzygnięcia był art. 777 § 1 pkt 1 w zw. z art. 776 k.p.c. Odpis nakazu zapłaty z 19 grudnia 2017 r. został przesłany pozwanej na adres ul. (...) w O. (pierwsza awizacja miała miejsce 28 grudnia 2017 r., kolejna 5 stycznia 2018 r., a zwrot nastąpił 15 stycznia 2018 r.). Dnia 5 lutego 2018 r. powód złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności. Tym samym doręczenie było prawidłowe w świetle art. 133 § 2a k.p.c., bowiem taki adres był ujawniony w KRS pozwanej (k. 109).

W piśmie z 25 kwietnia 2018 r. pozwana wniosła zażalenie na powyższe postanowienie (k. 51 verte). Wskazała, że nakaz zapłaty nie został jej doręczony, więc nie było podstaw do nadania klauzuli wykonalności. Ponadto niezasadne było przyznanie powodowi kosztów wyrażających się w dwukrotności stawki minimalnej.

Powód w odpowiedzi na zażalenie (k. 98) wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności kognicja sądu ogranicza się do badania, czy w świetle okoliczności sprawy orzeczenie, któremu nadaje się klauzulę wykonalności, jest prawomocne lub natychmiast wykonalne (art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c.). Orzeczeniem, którego dotyczył wniosek powódki o nadanie klauzuli wykonalności, był nakaz zapłaty wydany przez Sąd pierwszej instancji w postępowaniu upominawczym 19 grudnia 2017 r. Od tego nakazu pozwanej przysługiwał sprzeciw, który pozwana mogła wnieść w terminie dwóch tygodni od jego doręczenia (art. 502 § 1 k.p.c.). Prawidłowe doręczenie nakazu zapłaty oraz brak wniesienia sprzeciwu powoduje prawomocność nakazu zapłaty. Prawomocność następuje ex lege, gdy stronie nie przysługuje środek zaskarżenia (art. 363 § 1 k.p.c.).

Z analizy akt sprawy wynika, że do pozwanej dwukrotnie wysłano przesyłkę poleconą z odpisem nakazu zapłaty i odpisem pozwu wraz z załącznikami. W jednej z tych przesyłek brak jest natomiast wymaganych pouczeń (k. 46), co nie zmienia faktu, że w drugiej z nich takie pouczenia się znajdują (k. 45). Wedle adnotacji na tych przesyłkach oraz wydruków z systemu elektronicznego potwierdzenia odbioru (k. 43, 44) obydwie przesyłki pierwszy raz były awizowane 28 grudnia 2017 r., drugi raz 5 stycznia 2018 r., a zwrot przesyłek nastąpił 15 stycznia 2018 r. Co przy tym istotne, obydwie przesyłki dla pozwanej zostały zaadresowane na adres: ul. (...), (...)-(...) O., a według KRS pozwanej taki jest właśnie adres pozwanej (k. 29, 54).

Powyższe dane wynikające z akt sprawy prowadzą do wniosku, że doręczenie pozwanej nakazu zapłaty nastąpiło bez jakichkolwiek uchybień. Zgodnie z art. 133 § 2a k.p.c., właściwie wskazanym przez Sąd pierwszej instancji, pisma procesowe dla przedsiębiorców i wspólników spółek handlowych, wpisanych do rejestru sądowego albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (...), doręcza się na adres udostępniany w rejestrze albo (...), chyba że strona wskazała inny adres dla doręczeń. Jeżeli ostatni udostępniony adres został wykreślony jako niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i nie zgłoszono wniosku o wpis nowego adresu, który podlegałby udostępnieniu, adres wykreślony jest uważany za adres udostępniony w rejestrze albo (...). Jednocześnie art. 139 k.p.c. reguluje tryb doręczenia przez przyjęcie tzw. fikcji doręczenia po zwrocie przesyłki poprzedzonej dwukrotną awizacją przesyłki. Istotne znaczenie ma w tym względzie art. 139 § 3 k.p.c., na podstawie którego pisma dla osób prawnych, organizacji, osób fizycznych podlegających wpisowi do rejestru albo ewidencji na podstawie odrębnych przepisów - w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających z uwagi na nieujawnienie w rejestrze albo w ewidencji zmiany adresu, a w przypadku osób fizycznych miejsca zamieszkania i adresu - pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowe miejsce zamieszkania i adres są sądowi znane. Z tych względów przyjąć należało, że przesyłki z nakazem zapłaty zostały wysłane na właściwy (ujawniony w KRS adres). Doręczenie spełniało wymogi stawiane przez art. 133 § 2a oraz art. 139 § 1 k.p.c., a nadto odpowiadało przepisom rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (Dz.U. z 2015, poz. 1222 z późn. zm.).

Strona pozwana w żądaniu enigmatycznie zarzuciła, że „nie otrzymała odpisu nakazu zapłaty, a w związku z tym nie był w stanie wnieść od niego sprzeciwu”. Niemniej pozwana w żaden sposób nie odniosła się do kwestii przebiegu doręczenia wynikającego z akt sprawy, nie wyjaśniła, z jakich rzekomo względów takiej przesyłki nie otrzymała, nie podnosiła również, aby nie otrzymała zawiadomienia (awiza) o pozostawieniu dla niej przesyłki w urzędzie pocztowym. Z tych względów zarzut pozwanej ocenić należało jako gołosłowny. Doręczenie nakazu zapłaty było prawidłowe – należało przyjąć, że doręczenie nastąpiło po tygodniu od drugiej awizacji, czyli 12 stycznia 2018 r. Sąd dwutygodniowy termin na wniesienie sprzeciwu od nakazu zapłaty upłynął pozwanej 26 stycznia 2018 r., a 27 stycznia 2018 r. przedmiotowy nakaz zapłaty stał się prawomocny, co uzasadniało nadanie mu klauzuli wykonalności.

Odnosząc się do zarzutu pozwanej skierowanego wobec zasądzonych na rzecz powoda kosztów postępowania, trzeba mieć na uwadze, że nadanie klauzuli wykonalności (uwzględnienie wniosku) jest równoznaczne z wygraniem przez powoda sprawy i obowiązkiem po stronie pozwanej do zwrotu na rzecz powoda kosztów (art. 13 § 2 w zw. z art. 98 k.p.c.). Nie jest trafne zapatrywanie pozwanej, że na rzecz powoda przyznano zbyt wysokie koszty.

Powódka była reprezentowana przez radcę prawnego, a 120 zł jest minimalną stawką tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego – radcy prawnego w sprawie o nadanie klauzuli wykonalności, co wynika z § 8 ust. 1 pkt 14 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 1804 z późn. zm.).

Z tych względów zaskarżone postanowienie należało uznać za odpowiadające prawu, a zażalenie jako bezzasadne oddalić na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Oddalenie zażalenia skutkowało oceną, że pozwana jest stroną przegrywającą w całości (w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c.), od której powodowi – jako wygrywającemu – należny jest zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez powoda sprowadzają się do wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej, czyli 120 zł. Wysokość wynagrodzenia ustalono na podstawie § 8 ust. 1 pkt 14 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.).

SSO Agnieszka Woźniak SSO Piotr Sałamaj SSO Anna Budzyńska